

שיחת השבוע

ספרים חדשים

פורים

מאת הרבי מליובאוויטש

בהוצאת ספריית מעינותיך

אסופה של שיחות הרבי החושפות את מהותו הפנימית של פורים, בעריכת הרב יצחק קפלן. 320 עמ'. טל' 077-3220338 או אתר: Mbook.co.il

ונשמע פתגם המלך

מאת הרב יוסף יצחק כ"ץ

בהוצאת המחבר

ספר מקיף המגיש עיונים במגילת אסתר ובענייני פורים, על-פי משנת הרבי מליובאוויטש. 664 עמ'. טל' 03-9606018

איש החינוך

בהוצאת המשפחה

סיפור חייו המרתק של החסיד והמוחנך הירושלמי ר' אהרן מרדכי זילברשטרום, שמילא שליחויות חשובות בעולם ובארץ. 624 עמ'. טל' 03-9606018

המסע להאדיטש

מאת זלמן רודרמן

בהוצאת המחבר

הסופר הפורה מגיש ספר לבני הנעורים, המגולל עלילה היסטורית חסידית מרתקת, על מאבקו של בעל התניא בנפוליון. 272 עמ'. טל' 03-9600770

זמני השבוע

נויורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
5:32	6:07	6:08	5:33
6:31	7:08	6:58	6:29

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרנוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שליחות

ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000

טל' 972-73-2480711 • פקס' 972-3-9606169

www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

מודעות: טל' 053-3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

שימוש ראוי בכספי הפיקדון

הטענה "זה כסף שלי ואעשה בו מה שאני רוצה" אולי נכונה פורמלית, אבל אין היא נכונה באמות מידה יהודיות. אלה כספי פיקדון

הארון והכרובים במשכן (באדיבות הרב מנחם מקובר, מספר 'אוצר המשכן המחודש')

אחד ממאפייניו המובהקים של העם היהודי הוא נדיבות הלב לצורכי צדקה. לאורך כל הדורות יהודים פתחו את לבם וכיסם למען הזולת, להחזקת התורה, לבניית בתי כנסת ולמטרות קדושות אחרות.

אחד הביטויים הקדומים למסורת זו הוא ההתגייסות ההמונית של בני ישראל בצאתם ממצרים להקמת המשכן. אין זה דבר מובן מאליה. אך אתמול היו עבדים. עדיין הם נודדים במדבר וטרם באו אל המנוחה ואל הנחלה. במצבים כאלה בני אדם נוטים לשמור על כספם, כדי שיוכלו להתבסס בבואם אל מקום הקבע שלהם. ואילו בני ישראל תרמו בנדיבות זהב, כסף וחומרים יקרים אחרים, כדי להקים את המשכן בתכלית ההידור והיופי.

משפט וצדקה

כך שבידי יש כסף בשפע, ואילו הזולת סובל ממצוקה ומחסור? הלא ברור לנו שהכול תלוי בברכת ה'. עניינו הרואות שלא לחכמים לחם. אם חלילה נפסקת אותה ברכה אלוקית, גם אנשים מוכשרים וממולחים עלולים לפשוט רגל ולהפוך לפושטי יד. וכי הקב"ה נתן לי את השפע כדי שאבזזו אותו על מותרות וחיי פאר, בשעה שאחרים משוועים לפת לחם, ומוסדות תורה וחסד נלחמים מלחמת קיום יום-יומית?

רכוש אמיתי

לא קל לאמץ גישה זו, אבל זה האתגר העומד לפנינו, וזה גם הכלי המחזיק ברכה לקבלת השפע מלמעלה. ככל שיהודי נתון יותר צדקה, כך הוא כאילו מוכיח לקב"ה שאפשר לסמוך עליו ואפשר להפקיד בידו עוד ועוד כספים.

מעשי הצדקה והחסד גם נותנים לאדם סיפוק אמיתי. חכמינו אומרים שכאשר האדם עוזב את העולם אין הוא לוקח איתו לא כסף ולא רכוש. הדבר היחיד שנשאר בידו הוא התורה והמעשים הטובים. אלה הנכסים האמיתיים שילוו אותנו לנצח, ואותם איש לא יוכל לקחת מאיתנו. לכן חשוב לתת וכדאי לתת, בלב רחב ובנפש חפצה.

בעומק תפיסת הצדקה בעם היהודי טמונה ההכרה כי הכסף שברשותנו בעצם אינו 'שלנו'. אמנם הרווחנו אותו ביושר והוא מצוי בבעלותנו, אבל למעשה זה כספו של בורא העולם ומנהיגו, והוא הפקיד אותו בידנו. הביטוי המידי לכך הוא בהפרשת מעשר או חוקם לצורכי צדקה, אך בזה לא מסתיימת מחויבותנו למתן צדקה.

יש הסבורים שצדקה נותנים מהכסף המיותר שברשותנו. אחרי שגמרנו להוציא את כל ההוצאות האישיות שלנו, ובכלל זה מותרות ופינוקים, ועדיין נשאר לנו עוד כסף, יש מקום לשקול לתת אותו לצדקה. החסידות מלמדת להפוך את נקודת המבט. היא מסבירה זאת על-פי צמד המילים "משפט וצדקה" המופיע בתנ"ך כמה וכמה פעמים: על האדם 'לשפוט' את עצמו ולבחון מה באמת חיוני בעבורו, ואת השאר לתת לצדקה.

הטענה "זה כסף שלי ואעשה בו מה שאני רוצה" אולי נכונה מבחינה פורמלית, אבל אין היא נכונה באמות מידה יהודיות. אין זה "כסף שלך". זה כסף שהקב"ה הפקיד בידך, והוא מצפה ממך להשתמש בו בדרך הנכונה.

אדם צריך לשאול את עצמו: למה עשה הקב"ה

להפריש ואחר-כך לרומם

בשבת מדלגים

כל יהודי נדרש לעשות 'משכן' לקב"ה בעולמו הפרטי ובמעשיו, וגם כאן יש שני השלבים האלה. תחילה עליו להפריש מענייניו לקדושה, ואחר-כך לרומם אותם לקדושה. לדוגמה, כאשר אדם מקדיש זמן לתפילה או ללימוד התורה, הרי ההפרשה הופכת את הזמן הזה לכלי להשראת הקדושה. הזמן הזה הוא 'עת רצון' או 'זמן מסוגל' לקדושה. עדיין זה זמן זהה במהותו לזמן של חולין, אלא שהקצאתו לקדושה מעניקה לו סגוליות. וכאשר הזמן אכן מתמלא בעשייה קדושה בפועל, הוא מתרומם לקדושה. המצווה יוצקת בו מהות חדשה.

שני השלבים האלה קיימים בימות החול, אך בשבת אפשר לדלג על שלב ההפרשה, שכן השבת מובדלת מעצמה מימי החולין. בכוחו של היהודי לגשת היישר להרמה, על-ידי התענגות בקדושת השבת.

(תורת מנחם תשד"מ, כרך ב, עמ' 1024)

אמרת השבוע

צדקה ואוכל

עשיר אחד התלונן באוזני רבי יעקב מרדזימין: "אני נותן צדקה וחוזר ונותן, ואין לדבר סוף. כל היום מתדפקים עניים על דלת ביתי, ואני כבר עייף מזה".

חייך רבי יעקב ואמר: "ולאכול אינך עייף? אתה אוכל וחוזר ואוכל ואין לדבר סוף".

תמה העשיר: "איך יחיה האדם בלי אוכל?".

השיב רבי יעקב: "ואיך יחיה האדם בלי צדקה?!"

פתגם חסידי

"רבי אליעזר, אביו של הבעש"ט, היה גדול בצדקה. הוא הכניס אורחים לביתו ונתן להם את נדבתו קודם הארוחה, כדי שישעודו בלב שמח" (רבי יהושע מאוסטרובה)

הקב"ה האדם מושך קדושה מלמעלה אל תוך הרכוש הגשמי ומקדש אותו.

מהות אחרת

ואולם יש פירוש נעלה יותר בתרומה - הרמה. משמעות ההרמה היא שלא דיי בקבלת הקדושה, אלא שהחפץ הגשמי מתעלה בעצמו למקום רוחני וקדוש. ההפרשה אינה מזיזה את הדבר ממקומו הרוחני, אלא מטמיעה בו רוחניות ממקום אחר. החפץ הגשמי אכן הופרש משאר החפצים מסוגו, אך לא עלה למקום גבוה יותר. לעומת זה, הרמה עוקרת את הגשמי ממקומו ומרוממת אותו למעלה.

בתרומת המשכן היו שני הדברים האלה. תחילה "ויקחו לי תרומה" - 'הפרשה'. יהודי מוריד קדושה מלמעלה למטה, מהרוחני לגשמי. אלא שעדיין הגשמי נותר בסביבה הגשמית. אחר-כך בא הציווי "ועשו לי מקדש" - לקחת את הגשמי ולעשות ממנו מהות רוחנית חדשה, היוצרת הרמה של הגשמיות למקום רוחני נעלה.

למילה תרומה שני פירושים: הפרשה והרמה. כאשר יהודי הפריש מממונו לעשיית המשכן, בכך הוא קידש את ממונו. קודם לכן זה היה ממון של חולין, ועכשיו עצם הפרשת הכסף לצורך המשכן מחדירה בו קדושה.

דבר זה אינו מובן מאליו. כיצד בכוחו של אדם לשנות מהות של חולין לקודש? יש דברים גשמיים שיש בהם קדושה, כמו קדושת בכור, אבל זו קדושה שבאה מבטן ומלידה; ואילו כאן האדם בעצמו הופך דבר חולין לקדושה!

למשוך קדושה

היכולת לכך ניתנת מכוחו של הקב"ה, שנותן ליהודי יכולת לקדש דבר חולין, כלשון הפסוק: "והתקדשתם והייתם קדושים, כי קדוש אני". קדושתו של הקב"ה מקיפה גם את בני ישראל עד שגם ביכולתם לקדש את הגשמיות.

זו המשמעות הרוחנית של ההפרשה בתורת החסידות - המשכה, הורדה של קדושה רוחנית נעלית לעולם הגשמי. בכוחו של

תרומה | מאת הרב אליעזר ברוד, רב כרמי יוסף

מן המעיין

צדקה מרוויחים ביושר

פרשת תרומה באה בתורה אחרי פרשת משפטים, ללמדנו שתחילה יעשה אדם את רכושו במשפט, בדרך של צדק ויושר, ורק לאחר מכן ייתן תרומה מכספו שהרוויח ביושר.

(מקור ברוך)

יסוד התורה

"ויקחו לי תרומה" (שמות כה,ב). אומר על כך המדרש (שמות רבה): זהו שנאמר 'תורה ציווה לנו משה'. עיקרה של התורה ויסודה היא הצדקה; רחמנות ולב רגיש, יד פתוחה לעשיית חסד וצדקה.

(מעדני מלך)

עין יפה

"לי" בגימטרייה ארבעים. רמז למה שאמר רז"ל (תרומות פרק ד) שהנותן תרומה בעין יפה תורם אחד מארבעים.

(אור התורה)

הלום בלב

ברשות כל עשיר מצויים שני סוגי אבנים, אבנים סתם ואבנים טובות (יהלומים), אבל לא אצל כולם האבנים מצויות באותו מקום. יש מי שהאבן הפשוטה מונחת בלבו והיהלום

בכיסו, ויש מי שהאבן הפשוטה טמונה בכיסו והיהלום בלבו.

(עיטורי תורה)

נתינה שהיא נטילה

משל הדיוט אומר: "שוטה נותן ופיקח נוטל". הדברים אמורים על נותן צדקה שוטה, שנדמה לו שהוא הנותן; אבל פיקח הנותן צדקה יודע שאין הוא אלא נוטל.

(רבי ישראל מרדז'ין)

צריך גם נחושת

"זהב וכסף ונחושת" (שמות כה,ג). גם תלמיד חכם ועובד אלוקים אינו רשאי להחזיק עצמו בגדולה ולהיבדל מפשוטי העם. עליו לרדת ממדרגתו ולקרובם. שהרי לבניית המשכן היה צורך לא רק בזהב וכסף, אלא גם בנחושת.

(הרבי מליובאוויטש)

בהשתתפות הכלל

"מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" (שמות כה,ב). את המשכן יכלו להקים שלושה או חמישה אנשים, ומדוע ציווה הקב"ה שכל בני ישראל יביאו תרומה? כי הקב"ה רצה שבבניין המשכן ישתתפו כל ישראל, גברים ונשים, בלי יוצא מן הכלל.

(לקוטי דיבורים)

לקח לדורות

כל הלילה נשמעו מצהלות החוגגים בארמונו המפואר של הנסיך הפולני רדזיוויל. האורחים רמי המעלה התהללו והשתכרו. הם מילאו את בטנם במעדנים משובחים, לגמו משקאות חריפים, ובטוב לבם במשתה קמו ופצחו בשירה ובריקודים שנמשכו עד אור הבוקר.

כשמיצו את הבילוי בין כותלי הארמון החליטו לצאת למסע ציד במרחבים המזרחיים שסביבותיו. הם פנו ליערות אחוזת קולונדה, שהייתה בבעלות הגבירה היהודייה המפורסמת, הרבנית שרה-דבורה מקוז'ניץ ומסטולין, נכדתו של המגיד מקוז'ניץ. "קדימה, לקולונדה!", רעמו הקולות בהתלהבות.

קשרי ידידות אמיצים נרקמו בין חצרה של הרבנית ובין משפחת האצולה הפולנית. הרבנית לא מנעה מהנסיך לצוד ביערות הענקיים של אחוזתה, אלא שבוקר זה לא היה יום חולין רגיל, אלא שבת המלכה. בין הצדים הייתה הסכמה שביום הזה אין לקיים מסעות ציד באחווה.

שנים רבות קודם לכן התהדקו היחסים המיוחדים בין משפחת רדזיוויל לבית קוז'ניץ. זה היה עוד בימי חייו של המגיד מקוז'ניץ, בעקבות מעשה אימים שאירע לאחד מבני משפחת האצולה, ובעקבותיו רחשו למגיד כבוד והערצה, ונזהרו זהירות חמורה מלפגוע בצדיק ובבני עמו.

זה היה כאשר שמו של הצדיק החל להתפרסם בכל האזור כאיש פלא, שברכותיו מרפאות חולים ופוקדות עקרות. שמעו הגיע עד בית משפחת רדזיוויל ואחד הנסיכים, שפקפק בכוחו של הרבי, החליט להעמיד פנים שחלה במחלת הכלבת ובא לבקש את ברכת הצדיק.

אך יצא האיש מאת הצדיק החל פתאום לנבוח ככלב. דבר לא הועיל, והאיש בילה את שארית ימיו בנביחות קולניות. מאז לא ההין איש ממשפחת רדזיוויל לדבר סרה בצדיק.

נכדת המגיד נהנתה מאותו יחס של כבוד, שלא פג עם השנים. רעות של ממש נקשרה בינה ובין הדוכסית השכנה, ועשירי האזור חפצו להיכנס עמה לשותפויות עסקיות. בזכות תבונתה ואישיותה הצליחה הרבנית לעשות חיל במסחר וצברה ממון רב. היא אף זכתה לפטור ממגבלות הסחר והתעסקה שהוטלו על היהודים במדינה, ואפילו במסדרונות השלטון

בעיר הבירה פטרבורג נטו לה חסד.

באותה שבת, בניגוד להסכם, יצאו הנסיכים אל יערות אחוזתה של הרבנית. פתאום נחרד הנסיך רדזיוויל לגלות באופק את ביתה של הרבנית.

נורת אזהרה נדלקה במוחו הלום היין. הנדר המשפחתי, שנשמר באדיקות שנים רבות, צף מול עיניו. הוא ביקש לבלום את סוסו, אך אז הגיעו לאוזניו קריאות השמחה של עמיתיו הנסיכים, והוא החליט להמשיך.

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

עצים של תקווה

המשכן שבנו בני ישראל במדבר נבנה מעצי שיטים. אלה היו קרשים גדולים למדי, כפי שהתורה מפרטת את מידותיהם (שמות כו, טז): "עשר אמות אורך הקרש, ואמה וחצי האמה רוחב הקרש האחד". נשאלת השאלה, מניין היו לבני ישראל במדבר קרשים כאלה?

רש"י שואל שאלה זו, ומביא תשובה ממדרש תנחומא (שמות ט): "יעקב אבינו צפה ברוח הקודש שעתידין ישראל לבנות משכן במדבר, והביא ארזים למצרים ונטעם, וציווה לבניו ליטלם עמהם כשיצאו ממצרים". ואכן, כך משמע גם מפרשת ויקהל, שם מתואר הביצוע בפועל של המשכן, והתורה מספרת שאת עצי השיטים הביאו "כל אשר נמצא אתו עצי שיטים". הרי שהעצים היו בידי בני ישראל עוד במצרים, ומי שהיו לו העצים האלה נטל אותם איתו.

זה דבר מופלא: יותר ממאתיים שנה קודם שעבוד מצרים דאג יעקב אבינו להביא ארזים למצרים, לטעת אותם שם, ולצוות את בניו שעם צאתם ממצרים ייקחו את העצים עמם, כדי שישמשו אותם להקמת המשכן. והלאו גם בהיותם במדבר יכלו לקנות עצים מסוחרי הגויים, או לשלוח שליחים ליער הקרוב ולהביאם משם (כפי שסבורים כמה פרשנים)?

שתילים מארץ ישראל

מסביר הרבי מליובאוויטש (לקוטי שיחות כרך לא, עמ' 142) שבמעשה זה של יעקב הסתתרה כוונה עמוקה: הוא ביקש לתת ביד בניו נחמה, שבכוחה יוכלו לשאת את סבלותיה של הגלות הנוראה. לא היה דיי להם בהבטחה המילולית "אנוכי אעלך גם עלה" (בראשית מו, ד). הייתה להם תקווה ממשית בדמות עצי השיטים שיעקב הביא למצרים ונטע שם. הם ראו את העצים האלה וזכרו את ההבטחה על הגאולה ועל בניית המשכן מאותם עצים.

כלומר, עצי שיטים לצורך עשיית המשכן עצמו היו יכולים להשיג גם בדרך אחרת, אבל כדי שתהיה נחמתן של ישראל – הביא יעקב אבינו ארזים ונטעם במצרים, וציווה את בניו שייטלו עמהם כשיצאו ממצרים, כדי שבמשך כל זמן גלות ושעבוד מצרים יהיו לנגד עיניהם עצי הארזים שנטע יעקב אביהם. הרי שעצי ארזים אלה מסמלים וממחישים את גאולתם של ישראל.

בדברי המדרש יש הדגשה חשובה, שיעקב הביא את העצים למצרים. הוא לא הסתפק בנטיעת ארזים במצרים, אלא הביא עמו את השתילים מארץ ישראל. דבר זה מחזק את הנחמה והעידוד, כאשר בני ישראל רואים בעיניהם את הארזים שהובאו מארץ ישראל, המבשרים להם כי הם עתידים להיגאל.

ויש להוסיף שהדגשה יתרה על הנחמה אנו מוצאים גם במקורו של פירוש זה – רבי תנחומא, מלשון תנחומים. זו הנחמה שמנחמים בה את עם ישראל השרוי בגלות, שיראה בעיניו את העצים שמהם ייבנה המשכן בבוא עת גאולתו.

עידוד בגלות

גם בגלות הזאת הקב"ה נותן לנו נחמה מעין זו. ה'ארזים' שלנו הם הצדיקים שבכל דור ודור, כפי שנאמר: "צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון יגה". הצדיקים הללו, שהם למעלה מהגלות, מונעים מעם ישראל לשקוע בהוויית הגלות, ומעוררים את לבו לגאולה.

ומכאן באים לעניין של נחמה גם באשר לגלות הנוכחית: כאשר שרויים בחשכת הגלות, בחושך כפול ומכופל של עקבות משיחא – אומר רבי תנחומא, מנחמם של ישראל, שאין להתפעל מחשכת הגלות, מכיוון שיודעים שהתכלית והמטרה היא "לבנות משכן במדבר", היינו לעשות ממצאיות ה'מדבר' משכן ומקדש לו יתברך, דירה לו יתברך בתחתונים.

עד שנזכה לקיום הציוני "ועש לי מקדש" כפשוטו, בבית המקדש השלישי, שבו יתגלה גם המשכן שעשה משה, משכן המדבר, בבוא הגאולה האמיתית והשלמה עלידי משיח צדקנו.

החבורה הגיעה למעבה היער. הרוכבים מיהרו לתפוס עמדות מסתור שמהן יארבו לחיות המשוטטות ביער. לא חלף זמן רב ואת שלוות בוקר השבת פילחו יריות רובי הצייד של הנסיך וחבורתו. מדי פעם בפעם נשמעו צהלות שמחה על עוד חיה שנפלה שדודה לתאוות הצייד של החבורה. זמן רב בילו במרדף אחרי שוכני היער. כשהתעייפו, יצאו עם השלל בחזרה לאחווה.

הנסיך רדזיוויל, שכבר לא היה צעיר לימים, השתרך בכבדות בדרכו לעבר סוסו, ולפתע נחרד למראה דובה גדולה השועטת לעברו. הנסיך ירה אל חיית הטרף, אך החטיא. "זה סופי", חשב בבעתה, "זה העונש על הפרת ההסכם עם משפחת הצדיק".

זעקותיו של הנסיך המותקף עלידי הדובה החישו אליו במהירות את חבריו הציידים. בלי שהיות ירו בחיה ומיהרו להגיש עזרה לנסיך הפצוע.

"קחו אותי אל הרבנית", מלמל הנסיך בשארית כוחותיו. הוא הועמס על עגלה מהירה, וזו החלה לדהור לעבר ביתה של הרבנית מקוז'ניץ. בינתיים הנסיך איבד דם והכרתו החלה להתערפל. כשהגיעו סוף-סוף אל שער החצר, גילו שהוא סגור ומסוגר. שבת היום והאחווה שובתת.

משרתי החצר הבחינו בנסיך הפצוע, פתחו לפניו את השער והביאו אותו לפני הרבנית. "אנא רבנית", זעק הנסיך במר לבו, "צווי למשרתייך שיירו בי. יודע אני שחטאתי לסבך, ולכן ניתן לי עונש מר זה. אנא שימי סוף לייסורי!".

הרבנית הביטה בדאגה בסבלו של האיש, ומיהרה אל החצר הפנימית, שם היו ילדיה – מי שלימים יהיו הרבי מקוז'ניץ והרבי ה'ינוקא' מסטולין. היא נועצה בהם וחזרה אל הנסיך ובידיה חליטת עשבים מיוחדת, בעלת סגולה לרפא חולים.

בעודה משקה את הרוזן הגוסס, אמרה באוזניו: "מתפללת אני שבעזרת השם תבריא ותחזור לאיתנך. ואולם מבקשת אני ממך, זכור את המעשה הזה, והקפד תמיד להיטיב עם בני עמי. אנא, הבטח לי שגם תצווה זאת לבניך ולבני בניך". הנסיך נאנח והנהן בהסכמה.

זמן רב ארכה החלמתו של הנסיך רדזיוויל. הוא זכה לשרוד מן הפציעה הקשה, אך צליעה ברגלו הוסיפה ללוות אותו עד יומו האחרון. את הבטחתו לא שכח, והוא וצאצאיו רחשו כבוד לבית קוז'ניץ וליהודים בכלל.

(על-פי 'שינוי במגינים')

מצייר את הלב היהודי

בחסידות ברסלב, אצל הרב שלום ארוש. "כאן נפתחו בלבי עולמות רוחניים חדשים".

צייר מתבודד

ארבע־עשרה שנה ישב והתעמק בלימוד התורה, ובתוך כך הקים משפחה. פה ושם גם ניסה לצייר. "פעם אחת הצגתי כמה מציורי לאחד מרבני ברסלב והוא אמר לי מיד: אתה צריך לעסוק בזה. התחלתי לצייר ברצינות, יום אחר יום. ציירתי דברים המבטאים קרבה לקב"ה", הוא מתאר את רגעי ההתחלה.

לפני כמה שנים פתח גלריה. "אני חי בצמצום, אבל מתפרנס מהציורים, תודה להשם. בכל יום אני מתבודד שעה בעיר, משוחח עם הקב"ה, עושה חשבון נפש, מי אני ומה אני. בציורי אני מתמקד בדברים הקשורים להתבודדות ולצלקת הלב, לצד ציורים של שמחה, מאורעות מהתנ"ך, אהבת הארץ, אהבת ירושלים, חביבות מצווה, כיסופים לבית המקדש וציפייה לגאולה".

ביטוי של הנשמה

הגלריה שלו נהפכה לנקודת חיבור וקירוב. "נכנסים לכאן אנשים מכל הגוונים, רבים שאינם שומרי מצוות", הוא אומר. "רבים

תחושת מעבר חד מלווה את הנכנס משוק מחנה יהודה הגועש אל הגלריה הציורית של האמן יהושע ויסמן. ויסמן (45) מקבל את פני הבאים בחיוך שלי, מסייר איתם בין הציורים, ומשחיל פה ושם מסר של אמונה ויהדות.

ויסמן נולד בארה"ב ובילדותו התגורר בקליפורניה. בהיותו בן חמש־עשרה ביקר בפעם הראשונה בארץ ומשהו בתוכו נדלק. "מאוד התחברתי כשראיתי יהדות חיה אחרי כל־כך הרבה שנות גלות", הוא מספר. השנים חלפו והתחושה הזאת לא הרפתה ממנו. "כשהייתי בן תשע־עשרה הרגשתי קריאה פנימית בלבי: 'לך־לך מארצך', עלה לישראל".

עלייה אחר עלייה

הוא הצליח להגשים את שאיפתו עוד בטרם מלאו לו עשרים שנה. עזב את המשפחה ואת החברים ועלה לארץ. "הייתי תמיד טיפוס נועז שעושה את מה שנראה לי נכון", הוא מחייך. גם בארץ נדד ממקום למקום וחיפש מענה לנפשו הצמאה.

"ניהלתי שיחות עומק עם אנשים מקהילות שונות, וחיפשתי את הדרך הנכונה לעבוד את הבורא", הוא מספר. תחילה הצטרף לקהילה דתית־לאומית ולבסוף מצא את מקומו

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

ביקור חולים בטלפון

שאלה: האם אפשר לקיים את מצוות ביקור חולים בטלפון או בהתכתבות?

תשובה: עיקר החובה של ביקור חולים היא בהליכה לבית החולה (או למקום אשפוז) ובעידוד; בסיוע לו בגוף, בנפש ובממון; בהתרשמות ממצבו ובבקשת רחמי שמים בעבורו.

אם אי־אפשר להגיע למקום הימצאו של החולה, יש מי שפסקו שאין מקיימים בשיחת טלפון או בהתכתבות עמו את מצוות ביקור חולים, אלא יש לראות בה חלק ממצוות גמילות חסדים.

אך רוב הדעות הן שיש בכך גם ממצוות ביקור חולים (וכן דעת הרבי מליובאוויטש לעניין ניהום אבלים, מפני שגמילות חסדים, שהיא

ויסמן מצייר: "זה העולם הפנימי שלי"

שואלים אותי איך אפשר להיות חרדי צייר, ואני מסביר שאין סתירה בין הדברים, וכי הציור הוא ביטוי של הנשמה. פעם אחת הפתיע אותי מבקר בהצהרה: 'אם יום אחד אתחיל לשמור מצוות, זה יהיה בזכות הציורים שלך'. לפעמים נכנסים לגלריה גם גויים ומתפעלים למראה הצייר בעל החזות החרדית".

בתוך הגלריה שומעים את קריאות המוכרים בשוק, אבל זה לא מפריע לויסמן לצייר. "יש לעתים המולה, ואז אני סוגר את הדלת, נכנס לסוג של התבודדות, לעולם הפנימי שלי, וממשיך לצייר, למען שמו באהבה".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתח על 'הציין' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציין' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

לקרוא ולדעת

הספר שפותח לפניכם צוהר אל ימות המשיח ומשיב על כל השאלות:

- מהי הגאולה? • מה יעשה המשיח?
- כיצד יתגלה? • ומה יקרה עם הופעתו?

לשון בהירה | 368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

יופי של סיפורים

שני כרכים של 'צדיקים למופת', מבחר מסיפורי 'שיחת השבוע' **סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות** סיפורים שנוטעים יראת שמים, אמונת צדיקים ומידות טובות

טל' 1-718-6041020

